

14. neděle v mezidobí B

*Naše oči hledí na Hospodina,
dokud se nad námi nesmiluje. (Žl 123,2)*

První čtení

Ezechiel 2,2-5

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak Bůh mluví ke mně a praví: "Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni – ať už poslechnou, nebo ne, je to vskutku vzpurné plemeno – musí poznat, že byl mezi nimi prorok!"

Druhé čtení

2. Korintánům 12,7-10

(Bratři a sestry!) Abych se pro vznešenost zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil (do tváře). To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: "Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti." Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti (a snáším to) pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

Evangelium

Marek 6,1-6

(Ježíš) šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho (lidí) ho poslouchalo a říkali celí užaslí: "Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn

Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?" A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: "Nikde prorok neznamena tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině." A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře.

K zamyšlení

Dnešní čtení z evangelia je velmi blízké současnosti. Ježíš se snaží své poslání uskutečnit také ve svém rodném městě, ale setkává se ochromující reakcí. Při tom se vše vyvíjelo slibně: učí – jako všude – v synagoze a mnoho lidí je v údivu nad jeho slovy, moudrostí a zázraky. Tento údiv vede k opravdové a důležité otázce: "Odkud to všechno pochází?" Tato otázka může být zodpovězena mnoha způsoby. Lidé nejdříve hledají odpověď z jeho životních podmínek. Obyvatelé Nazaretu znají Ježíše jako tesaře, který v jejich středu vyrostl. Znají ho od dětství, ale jejich představě o tom, jak má vypadat prorok, muž Boží, Ježíš vůbec neodpovídá. Kdyby se nechali dotknout svého nitra, určitě by měli jiný vztah k osobě Ježíše. Ježíš musí chování těchto lidí akceptovat, přesto je tváří tvář jejich skepsi a jejich zažitým představám podle jejich přesvědčení neschopen činit zázraky...

Tento příběh nás upozorňuje na dva aspekty: za prvé, jak je jednoduché člověku ublížit, aby se stal neschopným pozitivně myslet a konat jen proto, že mu člověk nedůvěřuje nebo ho neustále konfrontuje s předsudky. Kolik udušené energie v zárodku, kolik znechucení, kolik zničené naděje má za následek náš předčasný, neoblomný úsudek o druhých, ale hlavně o těch, které milujeme a o kterých si myslíme, že je dobře známe. Tento typicky lidský jev známe z vlastní zkušenosti. Prorokům Starého Zákona byl tento jev cizí, stejně jako velkým světcům posledních 2000 let. Sv. František se dlouho setkával s nedůvěrou; sv. Terezie z Avily byla přijímána jako dotěrná žena; sv. Jan od Kříže byl pro jistotu izolován; sv. František Xaverský měl být vyloučen z řádu; to je úděl proroků, malých i velkých, když je naše srdce malé a omezené... Přijmout druhého člověka s láskou a otevřeností znamená jeho osvobození, nevnímat ho podle omezených představ, ale akceptovat jeho osobu jako tajemství. Mít jasný, definitivní obraz o ostatních znamená konec lásky, je to konec schopnosti otevřít se něčemu novému, co se nám otevírá před očima.

Druhý aspekt je očividný: chceme být raději velkými a silnými než malými a slabými. Ale v dnešním čtení nám dává Bible provokující odpověď – v naší slabosti je naše síla! S Bohem se setkáváme každodenně, v malém a slabém, v lidech, se kterými se každodenně vídáme... Bůh k nám přichází v nenápadnosti každodenního dne, aby spojil všechny úlomky našeho života. Bůh přichází do našeho života, do takového, jaký je – jedinou podmínkou je otevřenost a oddanost. Máme možnost setkat se s Bohem a přesvědčit se o tom, jak je náš život hodnotný (se všemi omezeními) nebo můžeme toto setkání promarnit, jelikož se nemůžeme osvobodit od námi vytvořených představ a obrazů...